

Torsdag 7/2 – 91

Jag är ingen stillsam man. Har aldrig varit. Igår bar jag ut mina möbler på gården. Grannarna stod i fönstren och tittade, tittade på hur jag bar ut mina möbler. Jag bar så mycket jag förmådde åt gången, lade möblerna på varandra i oformliga staplar. Det tycker inte om mig, grannarna, de tycker att jag stör ordningen. Jag vet att jag stör ordningen. Jag tycker inte om ordningen och jag tycker lika illa om mina grannar som de tycker om mig.

Mitt på gården ställde jag möblerna, i en stor hög. De tunga sakerna underst: soffan matsalsbordet och skrivbordet. De bildade ett fundament. De lättare sakerna slängde jag bara i högen utan att bekymra mig om hur de hamnade. Helst ville jag bara lägga mig på marken och sova, men jag fick ändå upp tändsticksasken ur byxfickan. Jag strök eld på en av tändstickorna och förde den till högen av möbler.

Den ville inte börja brinna, högen. Kanske hade jag staplat allting fel eller var det något fel på materialet. Det brann i alla fall inte. Fel kvalitet, inte avsett att brinna. Avsett att sitta på, att ligga på och se på. Jag gick därifrån.

Jag tog tåget till Oslo. Jag tycker inte om staden, den är ful. Jag har alltid varit olycklig när jag varit i Oslo. Det fanns inga skäl att åka dit, men ändå var det nödvändigt. När tanken väl hade dykt upp var det som allt redan hade hänt: tågresan, mötet med Lena, det meningslösa grälet, upprepningarna och det tomma avskedet. Jag reste dit för att bli olycklig och jag blev olycklig.

Imorgon är det söndag. Då skall jag vara ur min lägenhet. Har blivit vräkt. Grannarna har segrat. Jag har köpt bensin och en ny ask med tändstickor. Jag har aldrig varit någon stillsam man. Och jag lär mig av mina misstag.

*